

— 2 artiklan b kohta (Alstom)

— toissijaisesti kantajille määrättyä sakkoa on huomattavasti alennettava.

— Komissio on veloitettava korvaamaan kaikki, myös unionin yleisessä tuomioistuimessa aiheutuneet oikeudenkäyntikulut

— Jos unionin tuomioistuin katsoo, ettei asiaa voida ratkaista lopullisesti, asia on palautettava toisenlaisessa kokoonpanossa toimivan unionin yleisen tuomioistuimen jaoston käsiteltäväksi, ja oikeudenkäyntikuluista on määrättävä päätettäväksi myöhemmin.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Kantajat esittävät viisi valitusperustetta muutoksenhakunsa tueksi.

Ensimmäisessä perusteessaan, jossa on kaksi osaa, kantajat väittävät, että unionin yleinen tuomioistuin on rikkonut SEUT 269 artiklaa katsoessaan, että komission päätös on riittävästi perusteltu. Ne moittivat unionin yleistä tuomioistuinta tässä suhteessa ensinnäkin siitä, että se on valituksenalaisen tuomion 90–99 kohdassa katsonut, että komissio oli oikeudellisesti riittävällä tavalla perustellut päätöksensä, jonka mukaan Alstom oli yhteisessä ja solidaarisessa vastuussa Areva T&D SA:n ja Areva T&D AG:n kanssa ja joka perustui siihen, ettei Alstom ollut kumonnut olettaamaa siitä, että se käytti määräävää vaikutusvaltaa tytäryhtiössään, vaikka komissio ei ollut vastannut niihin seikkoihin, jotka Alstom oli sille toimittanut tämän olettaman kumotakseen (ensimmäinen osa). Toiseksi kantajat moittivat unionin yleistä tuomioistuinta siitä, että se on valituksenalaisen tuomion 200 kohdassa katsonut, että komissio sai aivan hyvin olla esittämättä syitä, joiden vuoksi kahdelle yhtiölle, jotka eivät päätöksen tekoajankohtana muodosta taloudellista yksikköä, voidaan määrätä yhteisvastuullinen sakko.

Kantajat väittävät toisessa perusteessaan, että unionin yleinen tuomioistuin on rikkonut unionin tuomioistuimen perussäännön 36 ja 53 artiklaa, kun niitä luetaan yhdessä SEUT 263 artiklan kanssa, koska unionin yleinen tuomioistuin on tuomion 101–110 kohdassa (ensimmäinen osa), 148–150 kohdassa (toinen osa) ja 214–216 kohdassa (kolmas osa) korvannut komission päättelyn omallaan lisäämällä riidanalaiseen päätökseen jälkikäteen perusteluja, joita siinä ei ole. Alstom ym. moittivat samoin unionin yleistä tuomioistuinta siitä, että se on valituksenalaisen tuomion 206 kohdassa katsonut, että kahdelle yhtiölle, jotka eivät riidanalaisen päätöksen tekoajankohtana muodosta taloudellista yksikköä, voidaan määrätä yhteisvastuullinen sakko (neljäs osa).

Kolmas peruste, jonka mukaan unionin yleinen tuomioistuin on määrännyt *probatio diabolican* SEUT 101 artiklaa ja varsinkin niitä sääntöjä rikkoen, jotka koskevat emoyhtiön vastuuta tytäryhtiön menettelystä, ja jonka mukaan se on loukannut Euroopan unionin perusoikeuskirjan 47 ja 48 artiklassa vahvistettua periaatetta, jonka mukaan jokaisella on oikeus oikeudenmukaiseen oikeudenkäyntiin ja syyttömyysolettamaa koskevaa periaatetta, käsittää kaksi osaa. Kantajat väittävät, että

a) yhtäältä katsoessaan emoyhtiö Alstomin olevan vastuussa tytäryhtiöidensä menettelyistä ja soveltaessaan oikeuskäytännössä vahvistettuja periaatteita, jotka liittyvät olettaamaan määräävän vaikutusvallan käyttämisestä, unionin yleinen tuomioistuin on valituksenalaisen tuomion 84–110 kohdassa loukannut oikeutta oikeudenmukaiseen oikeudenkäyntiin ja syyttömyysolettamaa koskevaa periaatetta pysyttäessään vastuussa olevasta henkilöstä päättäessään määritelmän, joka koskee emoyhtiön tytäryhtiössään käyttämää määräävää vaikutusvaltaa, siten, ettei sillä ole mitään yhteyttä kyseisen tosiasiallisen markkinakäyttäytymisen kanssa, ja että se näin on antanut tälle olettamalle vastaansanomattoman luonteen.

b) toisaalta unionin yleinen tuomioistuin on valituksenalaisen tuomion 144–152 kohdassa tehnyt oikeudellisia virheitä, kun se on määrittänyt Areva T&D Holding SA:n Areva T&D SA:ssa ja Areva T&D AG:ssä 9.1. ja 11.5.2004 välisenä aikana tosiasiallisesti käyttämää määräävää vaikutusvaltaa.

Neljännän perusteen mukaan unionin yleinen tuomioistuin on toiminut yhteisvastuullisuutta koskevan käsitteen vastaisesti, kun se on valituksenalaisen tuomion 214–216 kohdassa katsonut, että osuus, joka kunkin niistä yhtiöistä, joille yhteisvastuullinen sakko oli määrätty, on suoritettava, on maksettava yhteisvastuullisesti, ja kun se on valituksenalaisen tuomion 232–236 ja 238–242 kohdassa loukannut oikeusvarmuuden periaatetta ja periaatetta, jonka mukaan rangaistukset on määrättävä yksilökohtaisesti sekä rikkonut EUT 13 artiklaa siltä osin kun kyse on siitä, että komissio on delegoinut toimivallan päättää, mikä on kunkin rangaistun yrityksen vastuu.

Viidennen perusteen mukaan unionin yleinen tuomioistuin ei ole noudattanut velvollisuuttaan vastata esitettyihin kanneperusteisiin, sillä se on valituksenalaisen tuomion 223–230 kohdassa erehtynyt sen perusteen ulottuvuudesta, jonka mukaan oikeutta tehokkaihin oikeussuojakeinoihin ja tuomioistuimen harjoittamaan valvontaan oli loukattu, ja näin se ei ole vastannut esitettyyn vaan muuhun perusteeseen, jota ei ollut esitetty.

Unionin tuomioistuimen presidentin määräys 15.4.2011 (Tribunale di Milanon (Italia) esittämä ennakkoratkaisupyyntö) — Vitra Patente AG v. High Tech Srl

(Asia C-219/09) ⁽¹⁾

(2011/C 211/38)

Oikeudenkäyntikieli: italia

Unionin tuomioistuimen presidentin määräyksellä asia on poistettu tuomioistuimen rekisteristä.

⁽¹⁾ EUVL C 205, 29.8.2009.